

[Valdemar Thomsen.]

bruget, men ogsaa til Samfundets økonomiske Sundhed vil jeg derfor haabe, at Mejerier og Slagterier vil staa fast paa deres Krav til Regering og Rigsdag, Krav, der ikke er til at misforstaa, om økonomisk Ligeret gennem valutariske Foranstaltninger. Og saafremt disse Krav virkelig fastholdes — og det tror jeg, de gør —, ja, saa gad jeg nok se, om Regeringen og de Konservative imod Landbrugets enstemmige Krav vil gennemtvinge deres Almissepolitik.

Jeg tror, at Regeringen i høj Grad forregner sig, hvis den mener, at et givet Ord paa den Maade, som det er sket, kan brydes, uden at dette faar de alvorligste Konsekvenser. Aftalen i 1933 gik ud paa, at Regeringen skulde have Socialreformen gennemført, mod at Landbruget fik 22,50 for Sterling, og derfor, siger jeg, er det urimeligt og unfair nu uden rimelig Grund egenmægtigt at bryde denne Aftale og sætte dette her Lapperi i Stedet. I en Parentes maa jeg maaske her gøre opmærksom paa, at Landbruget som bekendt aldrig fik de 22,50, som Kontrakten gik ud paa. Landbruget fik det ikke, endskønt den Kurs i Virkeligheden var alt for lavt ansat til at bringe det, det var Meningen den skulde bringe: økonomisk Balance i vort Samfund. Nej, Landbruget blev narret fra første Færd, og da det roligt fandt sig i det — det var ikke min Skyld —, men da nu Landbruget gjorde det, mener Regeringspartierne vel nu, at Tidspunktet maa være belejligt for Kæltringestreg Nr. 2. Der er al mulig Anledning for Regeringspartierne til at gaa lidt stille med Dørene, naar Taleren er om Mangel paa Ordholdenhed i den store Politik, al den Stund de selv i den lille afsløres som Ordbrydere, der, naar det passer dem, sætter Magten i Rettens Sted. Det er slet ikke uden Grund, naar en af vore fremtrædende Nationaløkonomer har udtalt, at saafremt Arbejderne var blevet behandlet lige saa slet gennem de senere Aar, som Landbruget er blevet, vilde Revolutionen for længst have været i fuld Gang i vort Land.

Ufint maa det siges at være af Regeringen netop i dette for Landbruget livsvigtige Spørgsmaal at alliere sig med de Konservative, der i sin Tid, da man havde Brug for Venstre, ikke havde Haansord nok tilovers for Forliget i 1933. Denne politiske Sammenrotning mod Landbruget og for Kapitalens Interesser faar en særlig ondartet Karakter derved, at Landbruget, som allerede nævnt, i Forvejen fik for lav en Pris for Sterling. Derom vidner de Millionbeløb, der er tjent

paa Valutaattester gennem de senere Aar, og derom vidner den Kendsgerning, at Landbruget, da Valutacentralen fik Hals- og Haandsret over Erhvervslevet, maatte nøjes med tabgivende Priser.

Nu ser jeg nok i Bemærkningerne til Lovforslaget, at man gaar ud fra, at Misforholdet mellem Landbrugets Eksportpriser og Produktionsomkostninger er af ny Dato — det samme gav for øvrigt Socialdemokratiets Ordfører Udtryk for her for et Øjeblik siden. Det er en stor Misforstaaelse, og det vilde have været mere i Overensstemmelse med Sandheden, om Ministeren og Ordføreren havde sagt, at dette Misforhold nu var blevet mere udpræget end tidligere.

Formaalet med Regeringens Valutapolitik har gennem mange Aar været, at Landbruget af Hensyn til Samfundet lige akkurat skulde have Mulighed for at hutle sig igennem, eventuelt, naar det kneb, med Hjælp og Tilskud. Af Bemærkningerne her til Forslaget kan man se, at der nu igen er Fare for Samfundet, og derfor skal Landbruget — det staar ikke i Lovforslaget, men det er Meningen — have lidt midlertidig Hjælp, indtil Faren er drevet over. Om en rimelig Løn for det Arbejde, der udføres, er der altsaa slet ikke Tale.

Disse urimelige Forhold er der fra mange Sider i Landbruget stadig protesteret imod, og efter de Udtalelser, der nu foreligger fra de danske Landboforeninger, og som findes trykt og omdelt her i Tinget, og efter Landbrugsraadets Beslutning om at afholde et stort Protestmøde i Odense den 21. ds., ja, da er det klart, at hele Landbruget som en Blok — bortset fra en lille Klat partipolitisk indstillede Husmænd — nu afviser en fortsat Tilskudsordning. Ja, det er vel nok en sørgelig Figur, det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen har gjort i den sidste Tid med sine skiftende Standpunkter. Naa, nogen praktisk Betydning vil hans vaklende Holdning slet ikke faa, idet det bliver i Produktionsforeningerne, det kommer til at foregaa, og dér er der 100 pCt. Enighed, uden Hensyn til partipolitisk Indstilling. Hvor er det i Grunden beskæmmende Gang paa Gang at faa konstateret, at Partiledelserne har en saadan særlig Evne til at knytte Levebrødet sammen med partimæssige Tilhørsforhold.

Det er som nævnt ikke Almisser som det, der her er foreslaaet, Landbruget kræver, men kun sin Ret, og uden den vil Produktionen snart komme i alvorlig Fare. Allerede nu er det jo saadan, at vore farlige